

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.21.099/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Magyar Anikó ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek – a Vargáné dr. Magony Margit ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2014. november 4. napján kelt 12.P.20.194/2014/7. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az alperest terhelő marasztalás összegét 11.000,- (Tizenegyezer) forintra és ennek 2012. január 1. napjától 2013. június 30. napjáig minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatára felemeli.

A felperest terhelő elsőfokú eljárási költség összegét 30.000,- (Harmincezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000,- (Tizenötezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 300,- (Háromszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, míg 14.700,- (Tizennegyezer-hétszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az alperes 2009. január 15. napjától volt teljes jogú tagja a felperesnek. Belépési nyilatkozatában vállalta, hogy a tagdíj fizetésére vonatkozó kongresszusi határozatnak eleget tesz.

A felek 2009. június 2-án megbízási szerződést kötöttek, melyben a felperes vállalta, hogy az alperes akciópótlék iránti kérelme miatt indult eljárásokban (szolgálati panasz, munkaügyi bírósági eljárás, rendkívüli jogorvoslati eljárás) jogi képviseletét ellátja. Megállapodtak abban, hogy az ügy eredményes ellátásáért (pernyertesség esetén, vagy ha a munkáltatónak fizetnie kell, illetve

egyezség keretében felajánlott összeg esetén, továbbá, ha a megbízó szolgálati nyugállományba kerül, illetve ha más, a megbízónak megfelelő megoldás születik) a munkáltató által teljesített nettó összeg 10%-át fizeti meg a megbízó megbízási díjként a felperes szolidaritási alapjába. Bírósági peres eljárás esetén a megítélt perköltség is a felperest illeti, mely valamennyi költségét és készkiadását tartalmazza. Rögzítették, hogy ezen túlmenően a munkáltató fizetéséig, illetve a pernyertességig nem igényel a megbízótól semmiféle fizetési kötelezettséget. Ennek érdekében az alperes vállalta, hogy tagsági viszonyát 3 évig fenntartja. A szerződés tartalmazza, ha a megbízó a megbízást visszavonja, úgy a megbízott a megbízási díj arányos részére jogosult az addig felmerült készkiadásai mellett.

A felperes 2010. szeptember 1-jei keltű 64/2010. számú, a jogi képviselő igénybevételének belső szabályairól szóló vezetőségi testületi határozata rögzíti, hogy a szakszervezet mely esetekben fizet munkabért vagy megbízási díjat a tagját képviselő személynek a képviselő jogi státuszától függően (11., 12., 2. pontok). 5. pontja tartalmazza, hogy a jogi képviselőt a szakszervezet a tag önkéntes megbízása alapján az Alapszabályban foglaltaknak a részére történt tájékoztatás tudomásul vételét követően fogadhatja csak el. Ennek megtörténte tényét a megbízási szerződésnek az alábbiak szerint kell tartalmaznia: „Tudomásul veszem a **(felperes)** Alapszabályában és 64/2010. számú Vezetőségi Határozatában foglaltakat, az abban foglaltakról a szakszervezet a tájékoztatást részemre a mai napon megadta. A meghatalmazást és a megbízási szerződést ezek ismeretében írtam alá.”

A határozathoz tartozó díjtáblázat részletezi az egyes felszámítható költségek fajtáját és mértékét.

A felperes megbízási szerződésből eredő kötelezettségének eleget tett: **(személy 1 neve)** főtitkár képviselte – többek közt – az alperest a ...-i Munkaügyi Bíróság előtt 2.M.262/2010. szám alatt folyt perben, majd a másodfokú eljárásban, ahol a ... Megyei Bíróság 3.Mf.25.188/2011/5. számú ítéletével jogerősen kötelezte a ... Megyei Rendőr-főkapitányságot jelen per alperese javára 40.068,- forint akció szolgálati pótlék és késedelmi kamatai, valamint 15.000,- forint első- és 3.500 forint másodfokú eljárási költség megfizetésére. A felperes az eljárás során több beadványt szerkesztett. A ... Megyei Rendőr-főkapitányság kamatokkal növelten 50.055,- forintot és 15.000,- forint elsőfokú eljárási költséget a felperesnek átutalt.

Az alperes a megítélt összeg 10%-át a felperesnek nem fizette meg.

Az alperes tagsági jogviszonya – a tagdíj 2012. január 1-től történő nemfizetése miatt – 2012. március 31-én megszűnt, törölték a nyilvántartásból.

A felperes módosított keresetében – helyesen – 166.000,- forint és ennek 2012. január 1-jétől számított késedelmi kamatai, valamint perköltség címén – összesen – 15.000,- forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Keresetét egyrészt arra alapította, hogy a felek között létrejött megbízási szerződés alapján eljár az alperes képviselőjében az általa indított munkaügyi perben, melynek során okiratokat és beadványokat szerkesztett, aminek díja 150.000,- forint, 5.000,- forint adminisztratív költsége merült fel, melynek megtérítésére a megbízó köteles. Ezen kívül tartozik a perrel nyert bruttó összeg 10%-ával, vagyis 5.000,- forinttal, valamint 6 havi tagdíjjal (6.000,- Ft). Meg kell térítenie továbbá 15.000,- forintos perköltségét. Kérte figyelembe venni a megbízási szerződésben kikötött megbízási díjat, az elmaradt tagdíj iránti igényénél pedig azt, hogy az alperes tagsági viszonya – önhibájából – már 2012. január 1-jén megszűnt, holott azt a 3 éves kötelezettségvállalásra tekintettel 2012. június 2-ig kellett volna fenntartania. A kereseti követelés egyéb tételei az – állítása szerint – alperes által is ismert, tagsági viszonyából adódóan elfogadott 64/2010. számú vezetőségi testületi határozat részét képező díjtáblázat alapján kerültek meghatározásra. Igényét ebben a részében arra alapította, hogy az alapszabályban, illetve a megbízási szerződésben szereplő díj a jogi képviselői szolgáltatás értékét nem fedezi, az csak a felperessel tagsági jogviszonyban állókat illeti meg. Keresetének jogalapjaként a Ptk. 474. § (1) és (2) bekezdését, a 478. § (1) bekezdését, 479. § (1) bekezdését és 339. § (1) bekezdését jelölte meg. Másodlagosan utalt a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira is megbízási díjkövetelése

tekintetében.

Az alperes ellenkérelmében nem vitatta az alapperben a javára megítélt összeg 10%-ának megfelelő megbízási díj iránti 5.000,- forint összegű követelést, ezt meghaladóan azonban a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy tagsági viszonya tagdíjfizetés hiányában megszűnt volna, továbbá, hogy a felperes a munkaügyi perben képviseletét jogi képviselő útján látta volna el, hiszen a főtitkár megfelelő jogi végzettséggel nem rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 8.000,- forint és ennek 2012. április 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelembe esés időpontjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatai megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, egyben a felperest 64.650,- forint perköltség megfizetésére kötelezte. Indokolásában a Ptk. 198. § (1) bekezdésére, 478. § (1) és (4) bekezdésére, valamint 479. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejtette, a tag a tagsági viszony idő előtti megszüntetésével szerződésszegést valósított meg, melynek jogkövetkezményeit köteles viselni, vagyis a felperes szerződésszegésre alapítottan igényét jogszerűen érvényesítheti. Ez az időszak 3 hónap, 2012. április 1-től június 2-ig áll fenn. A 64/2010. számú vezetőségi testületi határozatra alapított követelés kapcsán kifejtette, a megbízási szerződés megkötésekor az alperes ezeket a díjtételeket nem ismerhette, mivel a határozat akkor még nem létezett. Kiemelte, az abban szereplő díjtételek tekintetében fizetési kötelezettségére a felperes nem is figyelmeztette a megbízót, így erre nézve elfogadó nyilatkozatot nem tehetett, az nem vált a megbízási szerződés részévé, tehát kötelezettséget sem keletkeztetett. Rámutatott, mivel a felek a szerződésben az alperesi szerződésszegés esetére irányadó szabályokat nem határozták meg, a felperes csupán az elmaradt havi tagdíjak összegeként 3.000,- forintra és az alapperrel nyert összeg 10%-ára, vagyis 5.000,- forintra jogosult.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása és az alperes kereset szerinti marasztalása iránt. Fenntartva az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját hangsúlyozta, a jogi képviselettel kapcsolatos 64/2010. számú vezetőségi testületi határozatot, melynek a díjtáblázat is részét képezi, az alperesnek tagsági jogviszonyából adódóan ismernie kellett, következésképpen a határozat külön szerződésmódosítás és elfogadás nélkül is kötelező rá nézve. Érvelt azzal is, hogy az alperes a határozatot a törvényben megállapított határidő alatt nem támadta meg. A megbízási díj megfizetése iránti igényét az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 5. § (1) bekezdésében foglaltakra alapította. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a követelését sem a Ptk. 479. § (1) bekezdése alapján költségtérítésként, sem a Ptk. 361. § (1) bekezdése szerinti jogalap nélküli gazdagodás címén nem találta alaposnak. Kifejtette, az alperes tagsági jogviszonya önhibájából szűnt meg, hiszen tagdíjfizetési kötelezettségének nem tett eleget, következésképpen nem mentesülhet fizetési kötelezettsége alól. Hangsúlyozta, a Pp. nem csak az ügyvédi képviseletet engedélyezi, hanem számos egyéb – köztük a szakszervezet – általi jogi képviseleti formát is nevesíti, ezért a felperest ugyanúgy megilleti a képviseletért járó munkadíj, mint a törvényben nevesített jogi képviselőt. Végül eltúlzottnak tartotta az alperes részére megítélt perköltség összegét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Korábban kifejtett álláspontját fenntartva hangsúlyozta, a szerződés szerint a felperes a perbeli jogi képviseletének ellátását vállalta, ennek ellenére a munkaügyi perben a képviseletében jogi képviselő nem járt el, az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg ezzel összefüggésben a felperes szerződésszegését. Továbbra is állította, hogy a felperes tévesen értelmezi a jogi képviselet fogalmát. Ennek kapcsán kiemelte, a Pp. 67. § (1) bekezdés f) pontja szerinti képviselet nem jogi, hanem a szakszervezet főtitkárának funkciójából adódó törvényes képviselet, így erre nem alkalmazható a 64/2010. számú vezetőségi határozat. Utalt továbbá arra, hogy ennek 5. pontja

előírja a tag részéről a kifejezett tudomásulvételt is. Mivel a perbeli megbízási szerződés ezt nem tartalmazza, a vezetőségi határozat nem irányadó a jogvita elbírálásánál, annak alkalmazásához a szerződés módosítására lett volna szükség.

A fellebbezés **kisebb részben alapos.**

A felperes keresete kétirányú volt, egyrészt az alperes által kezdeményezett munkaügyi perben ellátott képvisellel felmerült megbízási díj, másrészt a nem teljesített tagdíj megfizetésére irányult.

Megbízási díj

A felek között 2009. június 2-án – nem vitásan – a Ptk. 474. § (1) bekezdésében szabályozott megbízási szerződés jött létre, melyben a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy az alperes jogi képviselét ellátja az akciópótlék iránti követelése miatt indult eljárásokban díjfizetés ellenében. A Ptk. 478. § (1) bekezdése általános szabályként rögzíti, hogy a megbízó díj fizetésére köteles. A felek ennek mértékéről úgy állapodtak meg, hogy az ügy eredményes ellátásáért a munkáltató által az alperesnek megfizetett nettó összeg 10%-a jár a megbízottnak megbízási díjként, ezen felül a megítélt perköltség illeti meg, mely utóbbi valamennyi költségét és készkiadását tartalmazza. Tartalmilag tehát – mindkét díjelem tekintetében – sikerdíjat kötöttek ki, mely az ügy eredményes ellátásáért, annak arányában jár a megbízottnak. Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a felek közötti szerződés alapján a felperes igényt tarthat megbízási díjként – sikerdíjként – az alperes munkaügyi pernyertessége folytán a munkáltatótól átutalt összeg 10%-ára, azaz 5.000,- forintba, mely követelésrészt az alperes sem tette vitássá.

A felperes ugyanakkor állította, hogy a megbízási díj részeként okirat-, illetőleg beadványszerkesztésért további 150.000,- forintba, míg adminisztrációs költségként 5.000,- forintba jogosult. Követelését ebben a részében a jogi képviselő igénybevételenek belső szabályairól szóló 64/2010. számú szakszervezeti vezetőségi határozatra és a hozzá tartozó díjtáblázat egyes tételeire alapította. Ez a határozat azonban csupán a szakszervezet által a képviselőnek fizetendő megbízási díjakról rendelkezik, a tag kötelezettségeit nem rögzíti, és 5. pontja tartalmazza azt is, hogy a **(felperes)** Alapszabályában és 64/2010. számú Vezetőségi Határozatában foglaltakról szóló tájékoztatás megtörténtét és azok tudomásulvételét a megbízási szerződésben rögzíteni kell. Mivel a felek között az itt részletezett díjak alperesi vállalására költség konszenzus nem jött létre, erre nézve korábbi megbízási szerződésüket nem módosították, mindezekre a felperes nem tarthat alappal igényt (Ptk. 200. § (1) bekezdés). A határozat mellékletét képező díjtáblázat szerint felszámított összegekre akkor lenne jogosult, ha ehhez az alperes kifejezetten hozzájárul, megfizetésére kötelezettséget vállal. Ennek hiányában a 64/2010. vezetőségi határozat és a díjtáblázat nem vált a szerződés részévé, következésképpen az alperesre kötelezettséget nem keletkezett.

A jogalap nélküli gazdagodásra történt felperesi hivatkozás kapcsán az ítéletábra álláspontja a következő:

A jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazására csak akkor kerülhet sor, ha a jogvita a felek jogviszonyára irányadó speciális szabályok alapján nem bírálható el. A Ptk. 361. § (1) bekezdése tehát másodlagos (szubszidiárius) szabály – ahogy erre egyébként maga a felperes is utalt –, vagyis csak akkor érvényesülhet, ha az adott követelésnek nincsen és nem is volt más jogalapja (hasonlóan: EBH2012. P.11., BH2010. 39., BH2009. 296., BH1997. 186. és 483. számú döntések). A perbeli esetben a felek közt megbízási szerződés jött létre, amely kifejezetten rendelkezett a megbízási díj összegéről és összetételéről, ezért jelen eljárásban a jogalap nélküli gazdagodás szabályai nem alkalmazhatók. A felperes által felhívott eseti döntés (BH2010. 333.) a jogalap nélküli gazdagodás alkalmazhatóságára a felek közötti szerződéses kapcsolat esetén eltérő tényállás

mellett született, ahol a fél a szerződő partner rovására gazdagodott, és az így kialakult vagyoneltolódás kiegyenlítésére a szerződéses jogviszony nem adott jogalapot. Jelen esetben azonban az alperes oldalán gazdagodás a felperes rovására nem következett be, a szerződés megfelelően rendezi a felek jogviszonyát, következésképpen a Ptk. 361. § (1) bekezdés alkalmazásának nincs helye. A jogalap nélküli gazdagodás jogintézménye nem lehet eszköz a fél számára a szerződéstől való eltérésre.

Tagdíj

Az erről való döntés során lényegi szerepet kapott annak megítélése, hogy a szerződésben kikötött, az alperes által a felperesi szakszervezetnél kötelezően vállalt 3 éves tagság összeegyeztethető-e az egyesülési jog szabadságával.

Az egyesülési jog olyan alapjog, melyet a szerződéskötés időpontjában hatályos Alkotmány 63. § (1) bekezdése, valamint a jelenleg hatályban lévő Alaptörvény VIII. cikk (2) bekezdése biztosít. Az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. tv. (Ectv.) 3. § (1) bekezdése is az alapvető szabadságjogok között említi az egyesülési jog gyakorlását. Az Alkotmánybíróság több határozatában foglalkozott az egyesülési joggal, ezekben kifejtette, hogy az egyesülési szabadság joga mindenkit megillető szabadságjog, ami elsősorban a cél megválasztásának, továbbá a célra rendelt szervezet alapításának szabadságát, továbbá az ehhez való csatlakozás önkéntességét, valamint az önkéntes kilépés lehetőségét jelenti (22/1994. számú AB határozat, 10/2011. (III.9.) AB határozat, ABH1994. 127-129., ABH2008. 1587.).

Az egyesülési jogot illetően – különös tekintettel a szakszervezeti jogokra – az Emberi Jogok Európai Egyezménye 11. cikkében az alábbiakra utal: mindenkinek joga van a békés célú gyülekezés szabadságához és a másokkal való egyesülés szabadságához, beleértve érdekei védelmében a szakszervezetek alapítását és az azokhoz való csatlakozás jogát.

Az egyesülési szabadság sem gyakorolható azonban – más alapvető jogokhoz hasonlóan – korlátlanul (10/2011. (III.9.) AB határozat, 21/1996. (V.17.) AB határozat, 47/2008. (IV.17.) AB határozat), és nem zárható ki, hogy a politikai szabadságjognak minősülő egyesülési szabadság, mint a személyiség kibontakozásának egy közösségi vetülete is részesülhessen – sajátos magánjogi relációban – a polgári jog személyiségvédelmében (eBDT2015. 3295. számú döntés).

A felperes tagdíjkövetelése azonban a tagsági jogviszony megszűnését követő, a jogviszony fenntartásának kötelezettségvállalásával érintett időszakra vonatkozóan sem ütközik személyiségvédelmi korlátokba. Nem vitás, hogy az egyesülési jog szabadságának korlátozását jelenti a szakszervezeti tag meghatározott ideig kötelezően fenntartandó szervezeti tagsága, ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül a Ptk. 200. § (1) bekezdése, vagyis az, hogy a 3 éves tagságra az alperes önként vállalkozott a felperes által vállalt jogi képviselő fejében, ezzel maga járult hozzá egyesülési jogának korlátozásához, arról szabad akaratából döntött. Ilyen körülmények között a korlátozás – önkéntes voltából fakadóan – nem sérthet alapvető szabadságjogot. Azzal, hogy tagsági jogviszonya a tagdíj nemfizetése miatt a vállalt 3 éves időtartam előtt megszűnt az Alapszabály III/33.c) pontja alapján, az alperes a megbízási szerződést megszegte. A szerződésszegéssel okozott kárért pedig a Ptk. 318. § (1) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó 339. § (1) bekezdése szerint kártérítési felelőssége fennáll. Ennek mértéke a vállalt 3 éves időszakból elmaradt tagdíjjal azonos, azaz az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően 6 hónapra vetítve 6.000,- forint. Teljesítési kötelezettségét nem befolyásolja, hogy tagsági jogviszonya a létesítő okirat 33. pontja alapján időközben megszűnt és automatikusan törölték a nyilvántartásból. A perbeli esetben ugyanis a tagdíjkövetelés vonatkozásában az alapszabály rendelkezései csak korlátok között alkalmazandók. Azok csupán annyiban irányadóak, hogy ennek alapján a tagnak a tagsági viszony tartama alatt rendszeresen tagdíjat kell fizetnie (25. pont).

A megszűnést követő tagdíjfizetési kötelezettségre pedig már a felek szerződése irányadó,

következésképpen az alperes – kötelezettségvállalásából fakadóan – a tagdíjhátralék megfizetésére köteles kártérítésként.

Az alperes a marasztalási összeg után a Ptk. 301. § (1) bekezdés alapján a késedelembe eséstől köteles késedelmi kamatfizetésre az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás (2013. évi XXXIV. törvény 14. § (10) bekezdés d) pont) figyelembevételével. Ennek korrekciója történt meg az ítéletábra részéről.

A felperesi eljárási kifogás kapcsán utal az alábbiakra.

Az elsőfokú bíróság mellőzte **(személy 2 neve)** egykori felperesi szervező-ügyvivő tanúkénti meghallgatását, melynek nem adta indokát ítéletében. Az ítéletábra álláspontja szerint a jogvita az okirati bizonyítékok alapján megnyugtatóan eldönthető volt, a tanúmeghallgatás szükségtelen lett volna. Az ítélet indokolásának etekintetben fennálló kisebb hiányossága pedig nem jelent olyan lényeges eljárási szabálysértést, mely miatt indokolt lenne annak hatályon kívül helyezése (Kúria 1/2014. (VI.30.) PK vélemény).

A pertárgyértékhez mérten az elsőfokú eljárásban megállapított, felperest terhelő perköltség jelentősen eltúlzott, figyelembe véve a pertartamot, az eljárási cselekményeket és az alperes 94%-os pernyertességét is, ezért az ítéletábra az elsőfokú eljárási költséget – mindezen szempontok alapján – 30.000,- forintra mérsékelte (32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés a) pontja, (5), (6) bekezdése).

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben – további 3 hónapra vonatkozó tagdíjhátraléokra, valamint a kamatfizetésre vonatkozóan – megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta. A felperes fellebbezése túlnyomórészt eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint köteles a nagyobb arányban pernyertes alperes jogi képviselővel összefüggésben felmerült másodfokú eljárási költség megfizetésére, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint az (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a kifejtett munkával arányosan állapította meg.

A felperest az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg az általa az Itv. 5. § (2) bekezdésében igazoltak alapján, ezért az általa le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad (Itv. 4.).

S z e g e d , 2015. év május hó 22. napján.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.	Michelsz Klára s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró